

Mit liv med Siamesere

Tanker om ører og andre fremskridt

Fortsættelse.....

I sidste nummer af dette blad skrev jeg lidt om min mors siameserkatte for 30-40 år siden. Om, hvor store de var, at de skelede, havde knæk på halen og dyb, dyb stemme. Og at de havde runde ansigter, runde øjne og at ørerne sad oven på hovedet. Og at de var fænomenale musejægere.

Min mand og jeg fik i 80'erne en dejlig trefarvet huskat, der hed "Fy-mis". Hun var en bestemt dame, en pragtfuld kat, der herskede over vores tre whippet-hunde. Fremmede katte blev øjeblikkeligt sendt på porten, så selvom jeg vildt gerne ville have en siameser og så, ville det være synd at bringe en killing ind i huset, så længe Fy-mis levede. Så tanken blev begravet langt borte - og vi havde heller ikke tid til at tage os af en vidunderlig, men krævende racekat.

Da Mis døde, mæt af dage, begyndte jeg at lede efter en siameser, men min søgen blev afbrudt, da jeg fandt en lille syg, forhutlet killing. Han var stribet med hvide poter, og hele familien incl. hundene, elskede ham. Men ak! En morgen fandt vi ham på vejen, kørt over. Vi havde slet ikke tænkt over det med trafik, for Fy-mis så sig altid godt for, før hun krydsede vejen. Men nu ville vi ikke have kat igen - beslutningen holdt en uges tid, så var der nok en stribet mis, der savnede et hjem. "Ellers bli'r den aflivet". Tja, den slags hunde har vi også haft flere af. Kritekrat, der i skrivende stund har rundet de 12 år, var om muligt mere territorial end Fy-mis. Men da vi flyttede ud på en gård, langt fra alfarvej, poppede drømmen om siameser op igen.

Vi tog på katteudstillinger, jeg besøgte opdrættere - men hvad var nu det? Der var slet ingen "rigtige" siamesere! De havde spidse snuder, øjnene var skæve, de var pinde-tynde! Smukke, ja, men slet, slet ikke det jeg havde drømt om, øv. På en restaurant i Gent havde jeg set en "rigtig" siameser, så de måtte dog findes. Jeg så også et par stykker i USA, men det var på forretningsrejse, så jeg havde ikke tid til at stifte nogen kontakter.

Hjemme på gården var vi voldsomt plaget af mus. Kritte kunne slet ikke stille noget op med de horder af mus, der boede i de gamle bygninger. En dag jeg vandede blomsterkrukker, væltede det frem med museunger, så nu var blonden nået! Vi fik en killing på en nabogård. Arme kræ! Kritte jagtede den, så vi måtte levere den tilbage. OK, Kritte, så må du selv lave nogen. En pause med p-pillerne resulterede i 7 killinger, hvoraf vi beholdt 2. Det hjalp næsten øjeblikkelig på museplagen. Kritte hentede spandevise af mus hjem til sine børn. Så var det problem løst. Men 3 katte er rigeligt, syntes vi, så projekt siameser blev opgivet.

En sommerdag med silende regn passede vor søn en keramikforretning i nærheden. Midt på eftermiddagen ringede han hjem. En turist på cykel havde fundet en lille, bitte, mager killing inde i skoven. Vor Mor drøede op og hentede den, vor Far blev sendt til købmanden efter killingemad. Jeg har aldrig set en killing æde så uhæmmet, selvom den tydeligvis knap havde lært at spise selv. Men nul! 4 katte, det ville vi ikke have, så jeg ringede til et dyreinternat. "Jo, kom bare med den" sagde damen. "Så skal vi nok aflive den". Ja, vi kender jo historien, og så havde vi altså 4 katte. Kritte havde åbenbart næsten opgivet at være eneheriker, så selvom hun hvædede og spruttede af såvel den nye mis som sine egne, nu voksne børn, så faldt Mikke, den nye, ret hurtigt til her. Sådan da. Ligesom ved Krittens opvækst havde Mikke ingen jævnaldrende at lege med, og hun blev mere og mere aggressiv imod os. Og da var det, jeg fik den strålende ide: Hvis vi kunne have 4 katte, kunne vi søreme også have 5! Og den nye killing, den skulle naturlig-

Johanne og Mummi

vis være en siameser! Og jeg havde masser af tid, da jeg havde været nødt til at gå på førtidspension. Alt passede sammen.

Hurra for internettet - ja, og skæbnen, for den måtte jo have været med på ideen. I Ebeltoft, knap en times kørsel herfra, var der siameserkillinger til salg. Jeg ringede, og ja, der var en brunmasket hun-killing, vi måtte gerne komme og se, men den var for ung til at komme fra sin mor. Vi kom ind i stuen, jeg fik killingen i favnen, ja, og så sprøjtede tårerne altså. For dér var den! Det var jo lige netop den kat, jeg havde søgt efter i så mange år! Vi så hinanden dybt ind i øjnene i en evighed, det var kærlighed ved første blik, det gjorde næsten ondt i hjertet. De næste par uger var næsten ubærlige, men endelig en dag kunne vi køre ned og hente lille Johanne (der hylede som en trækbasun hele vejen hjem, min mand begyndte at se skeptisk ud, men Søn og jeg syntes, det var sød musik). De næste tre uger gik med forsigtigt og langsomt at introducere Johanne til hundene og de rundstrikkede misser. Virkningen på Mikke var lige, hvad vi havde drømt om. Johanne fandt sig ikke i noget, så lynhurtigt lærte Mikke, at man ikke skal bide og kradse, for så får man igen af samme skuffe. De to blev perleveninder, den vilde jagt gik i stuen, og senere på terrassen og græsplænen. Det var dog kun Johanne, der hjalp hundene med at grave i græsplænen efter mosegrise.

Det tog faktisk lang tid, før jeg kom til at tænke på, at Johanne slet ikke så ud som en gammeldags siameser. Hendes pels er endda temmelig lang, da hendes far er balineser. Og hun er en lille, spinkel kat med en ret spæd stemme. Men hvad gør det, når man er forelsket? Til min store fryd udviklede hun en "nusseplet", en brun plet på maven! Jeg havde helt glemt, at i hvert fald Yin havde sådan en plet på maven. Ohhh, intet spædbarn er nogen-sinde blevet nusset og sunget for og gurglet til som Johanne blev det. Jeg for rundt og passede på hende - nu er hun over 4 år, og jeg ved godt, at hun fint kan klare sig i de fleste situationer, men hun lærte nogle tricks : Hvis jeg f.eks. taler for længe i telefon, hopper hun op oven på køkkendøren og piber ynkeligt, så ved hun, Mor kommer farende og "redder" hende. Hvis jeg er hjemmefra i mere end et par timer, kommer hun løbende og fortæller mig, at det er SÅ synd, at jeg er SÅ ond, ingen kat har det så slemt som hun. For det er jo netop det, der er det vigtigste, hun har et rigtigt siameser-sind og er siameser-snakkesalig og siameser-egoistisk - med andre ord: vidunderlig!

Og så skulle jeg komme til at sluge endnu en kamel. Hen på efteråret ringede opdrætteren og sagde, han havde en kuldsøster til Johanne. Den var meget, meget sky, så han ville ikke

bare annoncere den til salg. Og han skulle af med den, for en af hans udstillingskatte havde set sig sur på hende. Jeg havde jo skrevet og sendt fotos af vidunderet Johanne, så hvis vi ville have hende, måtte vi FÅ hende. WOW! For skams skyld sagde jeg, jeg lige måtte spørge min mand og ville ringe tilbage. Tre sekunder efter kunne jeg så ringe tilbage og sige, at vi allerede var på vej ud til bilen. Men halvvejs ude af døren løb jeg ind igen og ringede til ham: "Hvad hedder hun?" Hun hed Jila.

Jila var ganske rigtigt sky, men hun og jeg sagde "pling!" sammen. Igen måtte jeg sande, at det ydre ikke betyder noget for sand kærlighed. For mig er en siameser en brunmasket, evt. blåmasket kat. Men Jila (der snart kom til at hedde Mummi-Trold) er altså tortiemasket. Jeg så det slet ikke i starten, og hurtigt fandt jeg ud af, at det er meget, meget charmerende, for Mummi er en helt særlig og spændende personlighed. Tja, nu, efter 4 års medlemskab i DSO og JYRAK, samt snesevis af timers betragtning af Felis Danicas dejlige bog om orientalske katte, er jeg ved at finde selv ikke-maskede vidunderlige.

Og nu må de, der har holdt ud at læse hele min smøre, nok undre sig over, hvorfor overskriften næsten ikke passer til teksten. Det undrer også mig, for

min intention med at skrive var at fortælle, at jeg synes, man skal passe på ikke at lave de dejlige orientaler alt for ekstreme af ydre, hvis købere til kælekatte skal synes om dem. Egentlig ville jeg have skrevet, at de bør skele og have knæk på halen. Men når jeg skriver, kommer der ofte tanker om noget, jeg ikke havde gjort mig klart på forhånd. Og her må jeg, som formentlig mange andre, komme til at tænke på den karakteristik, der er skrevet i den gamle Politikens Bog om Katte, at siameseren er "egocentrisk, temperamentsfuld, plagsom, støjende, dominerende, rørende, fræk og meget indtagende." Jeg kan tilføje, at mine Misser elsker "deres" hunde - og flødeispinde.

Venlig hilsen
Susanne, Johanne og Mummi.

1980 Det er enten Yin eller Yang .
Se "nusseplet på maven!